

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku J. A.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta Jaworzna, I. S., L. O., A. A.
oraz z wniosku M. R.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Jaworzna, I. S., L. O., K.R.
o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy J. A. i uczestniczki postępowania A. A.
oraz wnioskodawczyni M. R. i uczestnika postępowania K. R.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt III Ca 481/14,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od wnioskodawcy J.A. i uczestniczki A.A. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od wnioskodawczyni M.R. i uczestnika postępowania K.R. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 października 2014 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w obu skargach powołano się ogólnie na konieczność rozważenia „powyżej poruszonych kwestii” (co, jak można sądzić, odnosi się do zarzutów skargi i ich uzasadnienia) oraz trzech osobno sformułowanych problemów. Pierwsza część tego wniosku w oczywisty sposób nie odpowiada wymaganiom, jakie powinno spełniać uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący powołali się na swoje bliżej niesprecyzowane wypowiedzi, nie wskazując, której spośród przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. mogłaby ona odpowiadać. Przesłanka ta nie została sprecyzowana także co do trzech wyodrębnionych kwestii – jak można jednak przypuszczać, skarżący upatrują w nich podstawy istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienia prawne wskazane przez skarżących nie odpowiadają tej definicji. Kwestie te zostały sformułowane w sposób nadmiernie kazuistyczny, odnosząc się do możliwości przyjęcia przesłanek zasiedzenia w układzie okoliczności

specyficznym dla rozpoznawanej sprawy. W konsekwencji nie można przyjąć, by wyjaśnienie tych kwestii mogło mieć bardziej abstrakcyjny i uniwersalny wymiar, odpowiadając przesłance istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 3, art. 99, art. 520 § 3 i art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.